

Dny chladný jako struha ti zajížděj do těla
roky jak kožený udidla ti ničej bolavý dásně
můžeš prodávat melancholii, můžeš psát básně
stejně nenajdeš klid
venku je hodně slunce, uvnitř ještě víc tmy
každej máme tajný sny, chce se ti brečet?
Tak pověz Davide, chce se ti brečet? Chce se ti brečet?
David jako jeden z nás následuje svůj hlas
je citlivý na svoje sny těm si rukou zlomíš vaz
doba ho nechce slyšet, poráží ho sto ku jedné
píše do noci píčoviny a vstává v poledne
smočí chleba v polívce a podívá se přes rameno
vidí jen údaje, datumy a svoje hloupý méno
vítr mu vniká do kuchyně, zima jak na fjordu
ticho jak na pohřbu, den je načat slibně.
omeje pískem vanu, odnese kabát do předsíně
zamete prach pod stůl jako svůj život svině
zajde do schránky, která je vždycky prázdná
dělá to denně, i když je to snaha marná
samota jeho volba, snaží se nahodit kamna
dneska nikam nepůjde, jemu navždy padla

Davide slyším tě, to mluvíš ke mně
Davide neboj se, ne, jsem tvůj přítel
Davide slyším tě, to mluvíš ke mně
Daivde neboj se, ne, jsem tvůj přítel

Davida nikdo nezná, celkem nudnej týpek
nikdo od něj nečeká žádný velký gesta
vztah k rodině je těžký, matku tak miluje
otce tak nenávidí, se ženou nedokáže být
měli spolu děti po letech nevěděli proč
byla moc ambiciozní, život jako kolotoč
jeho lásku si držela jak srnce na provázku
on je teďka sám, děti má jen na obrázku
píše denně dopisy všem co měl kdy rád
už nikdy nechce lhát, to už nechce
maj ho za blázna a blázen je vždycky přítěž
nechápu proč se všeho vzdal, proč od nich utíkal
je špatný narodit se a mít už svoji roli danou
David se nevešel do plánu stojí náhle stranou
on chápe svoje chyby, chce být jenom jiný
ostatní mu proto tvrdí, že se s nimi mívá

Davide slyším tě, to mluvíš ke mně
Davide neboj se, ne, jsem tvůj přítel
Davide slyším tě, to mluvíš ke mně
Daivde neboj se, ne, jsem tvůj přítel

jsme hozeni do života s úkolem ptát se kdo jsme
jsme stíny generací za námi nebo jejich květ
nad tím David často přemýšlí, prý moc přemýšlí
jeho šuplíky jsou plný textů, možná jen nesmysly
David si ale nelibuje ve schytávání ran
svým postojem nás nutí ptát se na význam
říkají mu Davide tudy cesta nevede,
říkají mu Davide takhle ne

takhle ne, neblbni, no tak vrať se
otázka je kdo z nich žije a kdo pouze přežívá
každý vidíme štěstí jinde, tak neobviňuj Davida
vy se mu smějete, cítíte nad ním lítost
on ale jenom možná našel svoje pravý místo
a kdo jsem vlastně já? Nosím Davidovi noviny
a čerstvý mlíko ruším mu jeho ticho
a kdo jsem vlastně já? Já jsem jedno z jeho já
já jsem jeho naslouchavé já, sám jsem David